En Mongoliets hängivne vän död

Direktör Edmund Skoglund, Stockholm, som under åren 1922—1934 varit ledamot i Svenska Mongolmissionens styrelse, har fått hembud. Direktör Skoglund var en varm vän till vår mission. Med stort och ingående intresse tog han del i arbetet och sökte på allt sätt stödja Mongolmissionen. Missionärerna hade i honom en alltid tillgiven och förstående vän. Under många år gladde han oss vid missionens offentliga möten och samkväm med sin sång.

Även under senare år brukade han ofta ringa upp expeditionen för att få höra, hur det gick för missionen. Flera gånger hörde jag honom säga: »Den som en gång fått kallelse att vara med i denna mission, tror jag aldrig kan släppa den.» Bara några veckor innan hembudet kom, ringde han mig en dag. Han hade då läst i tidningarna om händelsernas utveckling i Kina och uppe på mongolgränsen, och han ville höra, om vi haft några närmare underrättelser från missionärerna. Han sade vid detta tillfälle: »Då jag läser eller hör något om Mongoliet och mongolerna, då känns det som om det brunne en eld i mitt inre.» Herrens apostel säger: »Sina nådegåvor och sin kallelse kan Gud icke ångra.» Rom. 11:29.

Nu har vännen Edmund Skoglund fått flytta hem och vi tro, att han nu i ett klarare ljus bättre kan se denna kallelse och tjänst i missionens höga och heliga uppgift. Vi tacka Gud för hans insats i Svenska Mongolmissionen. Frid över hans minne!

M. H—k.

Influtna missionsgåvor.

Augusti månad		*Januari—augusti månader*	
1948	*1949*	*1948*	*1949*
17.541:74	4.318:77	95.934:11[1]	84.397:23[2]

[1] Därav testamentsmedel 14.834:29.
[2] » » 5.860:—.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1949
88013

Bilaga medföljer.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 11	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Nov. 1949

Fortsatt isolering

När detta skrives i slutet av oktober, är det jämt två månader, sedan vi hörde något från de våra i det nu av de röda behärskade Lanchow. Utom det genom missionär Marthinsons försorg från Shanghai avsända, i föregående nummer omnämnda telegrammet ha vi via vår missionär i Hongkong Gerde Ollén fått del av ett telegram från missionärerna Williams i Lanchow, vilken meddelar, att allt står väl till vad dem beträffar. Vår missionär ser häri ett glädjande vittnesbörd om att även de våra, som antas alltfort bo på samma tomt som Williams, också befinna sig väl.

Emellertid vänta vi med spänning på ett direkt meddelande från våra missionärer i Lanchow. Under tiden böra vi erinra oss, hur deras strax före invasionen sända skrivelser hem överflödade av ljuvliga och trosstärkande försäkringar om, att de kände sig omslutna av de eviga armarna och därför voro fulla av frid, samtidigt som de bådo om förböner. Isoleringens tider är ej lätta.

Missionens offerdag

I förra numret av Ljusglimtar var införd en skrivelse till missionens vänner från Svenska Mongolmissionens styrelse. Vi hoppas att alla tagit del av densamma. I den vädjade vi till den missionskärlek och aldrig sviktande offervillighet, som Mongolmissionens folk i Sverige städse lagt i dagen. Saken gällde den stundande offerdagen i november. Vi framhöllo, hur det nu väsentligen beror på oss, våra offer och böner, om våra missionärer därute skola kunna genomkämpa de svåra tider och strider, som de nu stå mitt uppe i. De ha aldrig svikit oss i vårt förtroende. Icke kunna vi nu svika dem. De genomgå i dessa tider de största prövningar Mongolmissionen upplevat i sin historia. Det beror på oss, om de skola kunna hålla ut. Vi måste vara i stånd att förse dem med vad de behöva.

Hur leva vi icke här hemma i vårt kära fosterland under Guds välsignelses överflöd! Det gäller icke blott mat och dryck och vad som hör till kroppens välbefinnande. Det gäller även vår andliga tillvaro. Vi ha frihet att tänka och tala som vi anse rätt och riktigt, vi ha religionsfrihet, församlingsfrihet, mötesfrihet. I allt som tillhör den andliga verksamheten ha vi frihet. När vi jämföra oss med en stor del av Europas folk, äga vi så stora förmåner, att vi ständigt borde tacka Gud därför. Det göra vi väl också. Men tacksamheten kan taga sig många uttryck. På Svenska Mongolmissionens offerdag ha vi ett särskilt tillfälle att visa vår tacksamhet icke blott i ord utan även i handling — genom ett heligt tackoffer, framburet på Guds altare.

I skrivelsen i oktobernumret framhölls, att missionen denna gång alldeles särskilt är i behov av en god insamling. Därför ville vi påminna om saken redan på förhand för att missionens vänner skulle vara beredda, när offerstunden i november var inne. Vilka åtgärder som borde vidtagas på de olika platserna för att ett gott resultat skulle nås, fick vara vännernas ensak. Detsamma skulle ock gälla själva dagen för insamlingen. I Stockholm är denna dag bestämd till den 27 november.

Med detta nummer av tidningen följa giroblanketter för insändandet av offermedlen. Vi lita på våra vänners trofasthet och den heliga kärlekens uthållighet.

J. E. Lundahl.

»Natten kommer»

Tankar vid en dödsbädd

»Jag måste verka dens verk som har sänt mig, medan dagen varar; natten kommer, då ingen kan verka.»

Ofta vill vi glömma, att arbetsdagen inte är lång. Vi se bakom oss en oavbruten serie av mödosamma tidsskeden och tillfällen, då vi varit i verksamhet, och vi tänker, att så där kommer det att vara länge till. Natten, då ingen kan verka, synes oss så avlägsen. Men något händer. Vi kallas till en dödsbädd. En kär vän ligger på sitt yttersta. Den förr så kraftiga stämman kan nu bara viska. Blicken som förr var så klar är nu beslöjad, och mest ligger den döende i dvala. Det är så tyst i sjukrummet. Det enda ljud man hör är de allt mer ansträngda andedragen. Bröstet häver sig allt oroligare. Andningen blir allt mer flåsande. När den helt upphör, erfares det av den kvarlevande nära nog som en befrielse, en förlossning.

Hur lätt glömma vi inte under hälsans dagar, att vi alla ha att vandra denna väg — vägen framåt mot den natt, då ingen kan verka.

Att någon gång få dväljas i dödens närhet, det är hälsosamt. De stilla timmarna med en döende kommer en att känna, att om än döden är en vän, är den dock en sträng, högtidligt uppfordrande vän. I dödens närhet erfar man sanningen av ordet, att livet är kort, även när till äventyrs åren är många. Slutet kommer ändå snart, oåterkalleligen, omutligen, utan återvändo, för alltid. Det gives ett *för sent,* en gränslinje, då natten är kommen, då ingen kan verka. »Allt vad du förmår uträtta med din kraft, må du söka uträtta, ty i dödsriket, dit du går, kan man icke verka», manar redan en gammaltestamentlig urkund. »Verka, ty natten kommer, dagen är alltid kort», vädjar en psalm.

En annan tanke inför döden: hur dåraktig är icke den människofruktan, den fega rädsla för människor och deras omdömen, som ibland vill förlama vår strävan att vara vår Herre lydiga och frimodigt vittna om honom! Alla ska vi — snart, snart — möta det oåterkalleliga slutet, vara dess hjälplösa byte. Vad förmå då människor? Vad förmå då dessa, vilka kanske skrämt oss eller velat skrämma oss från att följa vårt bästa jag? Ingenting. Intet vare sig till eller från. Vilken dårskap då att under hälsans korta dagar låta människofruktan influera på ens liv och handlingar på så sätt, att vi tveka att helt följa vår Frälsare

i spåren. Ett bländverk är denna rädsla för människor, en fåfänglig och kortsynt begreppsförvirring, en mardröm, som inför dödens realitet framstår som en förvillelse av ytligaste art. Gud, vår Gud, befria oss från den onödiga och kortsynta människofruktans onda.

En annan tanke: hur onödiga te sig icke massor av små bekymmer om allehanda små jordiska ting, som ständigt vill tränga sig på och distrahera oss och stjäla vår kraft. »Om han komme i dag», ja, skulle då allt det som nu ter sig så viktigt, framstå som lika betydelsefullt? Nej, förvisso inte. Hur skymma icke de *onödiga* bekymren bort evighetsperspektivet över vårt liv. Kristus säger att »denna tidens omsorger» kan »förkväva ordet, så att det bliver utan frukt». Många av oss leva som grod-människor med blicken ständigt riktad nedåt mot de jordiska småtingens förgängliga skenvärld, medan de gudomliga verkligheter, som dock ständigt borde fylla vårt inre med sin eviga glans, träda i skuggan.

För att fortsätta att bikta mina stämningar vid den dödsbädd, där jag nyss suttit bidande och mediterande, så blev även en annan tanke då levande för mitt inre. Det var denna: en döendes sista tid innebär i regel ingen omvandling i hans inre värld, endast en fortsättning, ett fullbordande av det liv han förut levat. Många som levat ett ytligt liv tro gärna, att de, när slutet närmar sig, ska kunna bli »religiösa». Åter ett djävulens bländverk. Man betänke blott de yttre, så att säga naturliga hindren: kroppen försvagas, slöheten tilltar, stunderna av dvala bli allt längre. Nej, regeln är: som man levat, så dör man. Om någon lärt sig se Guds nåd i livets inre och yttre skickelser, så följer den vissheten även honom i döden. Ett ljust leende livar hans tärda drag, när någon vid sjukbädden för på tal Guds godhet: denna godhet har följt honom genom livet, och nu följer den honom genom döden. Den har han prövat, den sviker inte heller nu. Ack, hur mycken ljuvlighet rymmer icke en kristens dödsläger. En kristen har råd att vara kärleksfull, uppmuntrande, vänlig mot de sina även i dödens närhet. Den allvarliga gästen skrämmer honom kanske tillfälligt, men den förjagar inte varaktigt friden ur hans själ. Lycklig lever han, lycklig dör han. Hur ensamt, hur armt, hur mörkt är icke i jämförelse härmed dens liv, som aldrig tagit emot Frälsarens och hans Faders så ofta erbjudna nådesanbud!

»Lär oss betänka, hur få våra dagar äro, att vi må undfå visa hjärtan.»

J. M. O.

Ädelstenen bland gruset

En av våra missionärer, fru Elsa Skallsjö, berättade vid ett tillfälle för ett antal missionsvänner, att hon i en dröm sett våra missionsstationer därute ödelagda, våra kristna skingrade, verket upprivet, och hon hade frågat sig under stor ångest, om då hela det missionsverk åt vilket hon och hennes kamrater ägnat en stor del av sitt livs kraft, varit förgäves. Hon hade då, fortfarande i drömmen, sett sig själv gräva med händerna i sanden vid ruinerna av en övergiven station, men medan sanden rann genom fingrarna, märkte hon bland sandkornen en glänsande ädelsten. En röst tydde synen för henne: ädelstenen var de kristna mongolernas tro, denna tro, som alltjämt lever och som är kostelig för Gud. En vän, också hon missionär, har i några verser tolkat denna upplevelse.

En missionär står där i drömmen gripen
och ser missionsstationen lagd i grus.
Där finns ej sten på sten av vad som varit.
I mörkret glimmar ej ett enda ljus.
Sin ungdoms kraft, sin ungdoms kärlek gav hon
åt denna plats. Den kostat henne mer
än guldet som kan ges och vinnas åter,
det vittnar graven om, som där hon ser.

Var det förgäves, offret som de gjorde?
Fanns utav allt blott denna grushög kvar?
En handfull grus hon låter varsamt rinna
på marken ner, som skulle det ge svar.
Var hela deras verk så söndersmulat
som teglen, formade av öknens sand?
Och hjärtat blöder, medan gobisanden
försvinner dröjande ur hennes hand.

Men vad! Där glimmar något till i handen!
En ädelsten, där hon såg endast grus!
Vad är det? frågar hon, och hjärtat skälver.
Hon hör en röst, så segerviss och ljus:
DE KRISTNAS TRO. — Så var det ej förgäves!
Då den fanns kvar, då var ju allting väl.
Och offret, som de gett, var det väl större
än värdet av en enda dyrköpt själ?

I—d A—g.

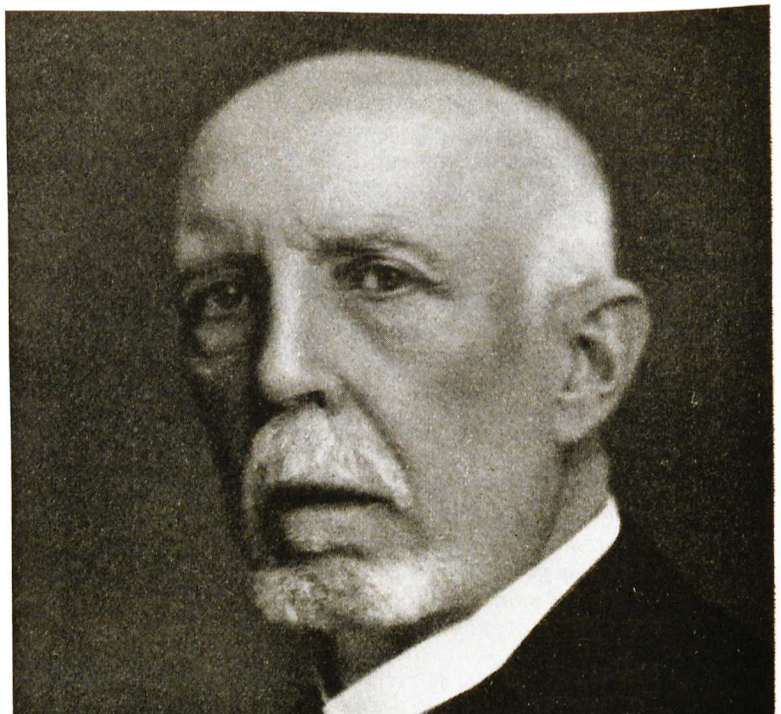

Inför prins Bernadottes 90-årsdag den 15 november.

Prins Oscar Bernadotte 90 år

En tacksamhetens hälsning till vår missions förste ordförande

Den största gåva Gud kan giva ett land och ett folk är gedigna kristna personligheter. Tankar och idéer äro värdefulla, men om de icke uppbäras av personligheter, bli de utan betydelse. Om sedan de personligheter, det här är fråga om, intaga en sådan ställning, att deras liv och verksamhet uppmärksammas av hela folket, så blir gåvan än mer värdefull.

I prins Oscar Bernadotte har Gud givit det svenska folket en sådan gåva. Vad han betytt icke blott genom sin livsgärning utan lika mycket genom sin personlighet kan säkerligen icke värdesättas efter enbart mänsklig synvinkel. Hela kristenheten i Sverige har i prins Bernadotte haft ett stöd och en tillgång, som varit av större betydelse, än man fattat under dagarnas växling och arbetets städse fortlöpande detaljer. Man fattar det kanske bättre nu, då man ser tillbaka på detta rika liv och liksom vill ge en sammanfattning av det hela. Ett långt liv, ett verksamt liv, helt ägnat åt stora, ädla uppgifter, åt Guds rikssak, åt människornas frälsning, åt rättfärdighetens herravälde, åt allt som ger lycka i tiden och hopp för evigheten — skulle man icke så kunna sammanfatta den gåva Gud givit Sveriges folk i Oscar Bernadotte!

För denna gåva går tacksamheten i första hand till Gud. Från honom kommer allt gott. Men tacksamheten går ock till prins Bernadotte och detta på ett alldeles särskilt sätt vid hans 90-årsdag. Han har helhjärtat ställt sig till Guds förfogande som en trogen förvaltare av de möjligheter och förutsättningar, som i så rikt mått beskärts honom. Han har aldrig tvekat när det gällt den öppna bekännelsen av Jesu namn. Han har aldrig dragit sig för de offer det sanna lärjungaskapet kräver. Han har visat, att Sveriges kristna folk kunnat lita på honom och att han tillhört dem såsom en broder bland bröder, meddelaktig med dem i deras glädje och sorg, bekymmer och svårigheter, lycka och lovsång. Vi tacka honom för detta och frambära vår lyckönskan på hans stora dag. På samma gång uttala vi vår beundran för den höga resning, som alltid präglat hans framträdande och handlingssätt. Det har varit något av kunglighet i denna resning.

Svenska Mongolmissionen har i detta sammanhang en alldeles särskild anledning till tacksamhet. Den är det enda missionssäll-

skap som en tid haft glädjen och äran att äga prins Oscar Bernadotte som förste ledare. När sällskapet bildades 1898, var prinsen villig att åtaga sig ordförandeskapet, som han sedan under alla prövningar, som mötte i arbetet, med vishet och trohet skötte i 13 år. Alltjämt har han sedan stått såsom missionens stöd och trofaste vän. För allt vad häri inneslutes bringar Svenska Mongolmissionen prins Bernadotte sitt varma, hjärtliga tack.

På samma gång som vi alltså såsom missionssällskap frambära vårt särskilda tack vilja vi också i gemenskap med hela den svenska kristenheten uttala vår hjärtliga tillönskan om Guds rika välsignelse över den åldrige fursten nu på högtidsdagen och allt framgent.

J. E. Lundahl.

Från Hongkongs horisont.

Tre brev — stämningar och intryck.

Av *missionär Gerda Ollén.*

Hongkong 10 sept. 1949.

Kära vänner.

O, vad jag längtar efter brev, men ännu kommer det väl att dröja, innan jag kan hoppas få något — de sista breven ha väl stannat i Lanchow. Dagarna här gå så trögt och långsamt — det är ett sådant hett, fuktigt klimat här! Dag och natt svettas man — ungefär som i Indien. Det går trögt att få ner någon mat. En stor ljusning är det, att vi snart — om en vecka ungefär — hoppas få flytta ut till en ö — två timmars färd på båt från Hongkong. Husen där är byggda på en bergsplatå, och det tar två timmars vandring uppåt, innan man kommer dit. Varor, som man behöver, får man ut på order och även uppburna för en måttlig penning. O, vad det ska bli skönt att få ett litet krypin för sig själv — här ligger vi fyra i en rad, och man har ingen liten vrå, där man kan vara ensam! Men det är ju ändå bra mot vad det *kunde* vara! Nätterna är förstås besvärliga med mygg och sandflugor och allt svettande. Men bara vi kommer i väg upp till vår ö, blir allt bättre. Och där hoppas jag vi ska komma igenom den där granskningen av vår nya bibelrevidering. Om endast missionär Boberg nu varit med! Det är ett sådant tålamodsprov, detta, för att vi aldrig kan samlas, så att vi kommer igenom med det! Men det blir i alla fall *ett* steg mot målet, att jag får gå igenom det med Gunzel och våra mongoler nu i vinter.

Så gå tankarna förstås oupphörligt till Lanchow, och man undrar hur allt är. Om det blir omöjligt att få vara bland mongoler och arbeta, vore det ju bättre för de våra att arbeta någon annan stans — eller fara hem. Men vi kände ju, och det gjorde vi *alla sex* i vår grupp, att vi först måste försöka, om det skulle vara möjligt att arbeta under den nya regimen. Här nere får man dock höra så mycket, som gör att man inte har stort hopp, att det ska kunna gå. Det är väl, att vår lilla mission inte har någon egendom i hus och dylikt. Allt sådant ta de röda upp sådana skatter för, som är omöjliga att betala, och så får egendomarna lämnas över. Även stora personliga skatter måste man betala, säges det. Här är en ständig ström i Hongkong av missionärer och Sankt Paul, missionsplanet, har full sysselsättning med att forsla missionärer ner mot kusten. Den allmänna meningen är den, att det inte kommer att gå att arbeta under de nya herrarna. Kineserna tycks också (de kristna menar jag) på en del platser få lida mer genom utlänningarnas närvaro, än om de voro ensamma. Men läget är ju inte klart ännu, och förhållandena tycks vara rätt så olika på olika platser. Men nog ser det ut som en tid av nöd och lidande väntar de kinesiska kristna. Gud hjälpe dem och alla missionärer att göra det rätta!

G—a O—n.

Icke hopplöst för vår mongolmission.

Gud skall öppna en väg.

Lan tan camp 29 sept.

Kära vänner på expeditionen.

Tre veckor måste vi stanna i Hongkong, innan missionär Gunzel lyckades få hyra några små betong-stugor här ute på en ö. Nu är det precis 14 dagar, sen jag och Torjesens kom hit. Mongolerna kom ett par dagar efteråt och Gunzels före oss. Mongolerna, Erintjin och hans familj samt Mata och Priscilla ha sitt lilla hus, ett för var familj, och jag ett annat, Gunzels hus är litet större. De små husen kostar 100 Hongkongdollar i måna-

den — det är 17 eller 18 U.S.A.-dollar i månaden för varje. Mitt hus är som ett litet dockhus — vi fyra fyller upp hela rummet när vi arbetar, så att det knappt är möjligt för någon mer att komma in!

Snart är säsongen här över. Då stängs den gemensamma matserveringen och de flesta fara in till Hongkong. Vi hoppas att kunna vara här hela vintern — må det bara gå! Ända sen vi kom hit har det varit antingen tjock dimma, eller också dimma + regn, eller, när det varit som värst, våldsam storm jämte dimman och regnet. Så nog ha vi kommit till ett främmande klimat. Vi som varit vana vid Mongoliets höga, klara, torra luft. Än så länge har luften varit mycket mild. Ja, så hoppas vi på, att det vackra vädret som folk säger man ska ha ända in i december, ska komma.

På söndagarna ha vi först haft engelskt möte, då Erintjin predikat. Varje dag ha vi morgonbön på mongoliska.

Vi håller på ganska ivrigt med genomgående av manuskripten, och när vi sluta på eftermiddagen är jag alltid trött i huvudet. Vi ha nu hållit på i snart 14 dagar. Mata vet en hel del mer om språket än Erintjin, och jag spårar här Guds goda och nådefulla ledning.

Häromdagen kom ett telegram från missionärerna Williams i Lanchow till Gunzel. De ville han skulle underrätta deras släktingar, att de mådde bra och att allt var väl. Jag blev så glad och tacksam. W. bor ju på samma tomt som de våra, så att vi hoppas, att allt är gott och väl även med dem. Genom brev från mongolmissionärerna Newmans och en kvinnlig missionär i Gunzels mission ha vi hört, att Bobergs äro i Wangefu. Sedan de breven skrevs, har Ningshia ju också gått över till de röda. Mongolhövdingen i Wangefu har väl flytt upp till provinsen Alehshans stora sandområden.

Sedan vi for hit, ha ett par av Svenska Missionens i Kina missionärer — I. Ackzell och Astrid Lövgren — också kommit hit för att resa hem. Ett helt sällskap örebromissionärer ha nyss farit. Det är underliga och vemodiga tider här ute! En del av Svenska Missionsförbundets Kinamissionärer planera ju att flytta till Japan. Må Gud leda de olika missionerna i dessa tider och de enskilda missionärerna. Och må Gud leda vår mission! Jag har trots allt så svårt att tro, att inte ändå någon liten stig ska öppnas för oss för arbete bland mongoler. Vi få vänta och bida.

Ett stort fartyg med 1.200 passagerare har i dagarna kommit hit till Hongkong från Shanghai med utlänningar, som inte längre vill stanna under den nya regimen.

Innan vi for hit, var jag uppe på Kina Inlandmissionens kontor i Hongkong för att få ut pengar på en check. Det är en mr Price, som förestår deras kontor här. Han föreslog, att vi skulle ta hand om våra pengar själva, eftersom C.I.M. har så mycket att göra ändå nu, när penningförhållandena är så svåra. Men jag bad honom, att de skulle vara så snälla att allt fort hjälpa oss — de ha ju möjligheter att stå i förbindelse med Shanghai och att genom Shanghai förmedla medel till ockuperade trakter. C.I. M. har ju hjälpt oss hela tiden förut, och nu, när svårigheterna är så stora, behöva vi ju deras hjälp som aldrig förr. Han kanske såg, att jag kände mig orolig, och så tinade han upp och blev litet vänligare. Man förstår ju så väl, att Kina Inlandmissionen kan känna det besvärligt att behöva hjälpa utomstående missioner. Men de gör det nog i alla fall även i fortsättningen.

Jag har hört, att pundets värde har sjunkit — hur skall det väl gå med våra pengar då? Vi ha ju redan förut förlorat åtskilligt i växlingen till gulddollar.

Jag är rädd för, att det även kommer att bli rätt dyrt att underhålla Erintjin och hans familj här. Här lever de ju mer som utlänningar än på mongolvis. Mata har också ganska stora anspråk, och det blir inte lätt att ge Erintjin mindre lön än Mata. Gunzel har ännu inte bestämt, vad Mata ska ha i lön, utan vill beräkna, vad deras omkostnader gå till. Sen får jag nog lov att ge våra mongoler ungefär lika mycket.

Det här sitter jag och skriver utanför min lilla stuga i gröngräset. Och runt omkring, vart jag ser, ser jag havet utbreda sig och otaliga små fiskebåtar ligger förankrade eller rör sig långsamt mellan klippöarna. Det är en förunderligt vacker tavla. Och solen skiner och luften är så mild och ljuvlig. Kanske, att vi nu äntligen fått det vackra vädret, som folk talar om.

Ja, Gud är god, förunderligt god och full av nåd och barmhärtighet, som han bevisar oss. Må vi även i de hårda tiderna kunna vila och vara stilla i denna visshet.

G—a O—n.

På en bergsö i havet.

Påfrestande klimat.

Lan tan camp i september.

Det är en otillgänglig plats på toppen av ett berg vi kommit till. Man har att gå eller låta sig bäras upp i en korgstol av fyra kineser 2.500 fot — det tar nära tre tim-

Kinesiska fiskebåtar utanför Hongkong.

mar. Jag trodde jag skulle kunna gå åtminstone delvis, men det var så brant, så jag tog bärstol hela vägen. Det gjorde missionären, fru Torjesen också. Deras pojke bars på ryggen av en kines — ibland gallskrek han, men det hjälpte ju inte — det var det enda sättet att få honom upp. Missionärerna Gunzels hade farit dagen förut. Å, vad jag kände mig lycklig över att få lämna Hongkong och dess hetta och få komma ut i naturen!

Ja — här är vi sannerligen ute i naturen. På bergstoppen är en platå, och på den är ett 20-tal små, små stenhus byggda. Dörrar och fönster är försedda med ytterdörrar och träluckor, som fastsättas med bastanta bommar. Och det behövs minsann. När det blåser (och det har det gjort mest varenda dag och natt, sen vi kom hit) skallrar och ruskar det i allt, som inte är tillbommat. Och så är man aldrig säker för tyfonen, och stackars den, som inte har alla bommar för, när det blir tyfon! Vi ha inte haft någon än lyckligtvis, men nog har det blåst, så man nästan kunnat blåsa omkull på vägen till och från matstället (en vecka till är det gemensamt matställe, sen stänges det för sommaren, och då får jag äta hos Gunzels). Och så det regnat sen, det har fullkomligt öst ned, så att man blivit liksom piskad av regn!

Ett förskräckligt ställe — kanske ni tänker! Ja, inte nog med detta! Vi ha också fyra hela dagar varit liksom i ett moln, så att man inte sett, bara anat, var ens eget eller andras hus legat.

När man kommer alldeles nära, ser man husen som en mörk skugga.

Och ändå, ändå tycker man om att vara här. I två dagar (eller kanske 3) har solen skinit, och då är det så förunderligt vackert, så att jag väl knappast sett maken förut. Var man går, ser man då havet med en massa små klippöar och en massa fiskebåtar. Och havet är så blått — o, så förunderligt vackert det är! Folk säger, att till mitten på december (från denna tid) ska det vara fint väder. Och det hoppas vi på — fast det nu stormat och regnat flera dagar i ett sträck. I dag har det just inte regnat, men dimman är tjock, och blåser gör det.

Hurudant vädret än är, så är jag så glad, att vi nu fått börja med granskningsarbetet. Gunzel har en mongol, Mata, som är mycket duktig i språket. Han har inte som våra mongoler vant sig vid uttryckssättet i det gamla mongoliska Nya testamentet, och han märker genast, när det är uttryck, som ej längre begagnas. Han kommer med så mycket nytt. Ibland känner jag modet sjunka. Ska vi väl någonsin komma igenom det? Men så ser jag upp till Gud, min tillflykt och min starkhet. Han ska hjälpa oss igenom. *Må vi bara få hålla på,* det är min stora längtan! Fru Gunzel har varit förkyld och har någon sorts inflammation i ena bröstet. Hon är inte alls bra. Här är en doktor, som ser till henne. Hoppas, att det ska ge med sig! Hon är så trevlig och vänlig och rar på alla sätt. Torjesens är också trevliga människor.

För närvarande bor jag i ett litet, litet dockhus — det är ett litet rum, där vi fyra — Gunzel, Erintjin, Mata och jag — sitta och arbeta. Och så är det ett ännu mindre rum, där jag ligger.

Det finns ett något större hus, som jag kommer att flytta till, när vi fått svar från ägaren angående hyran etc. Det blir nog väldigt dragigt i det här lilla krypinnet, när det blir kyligare.

Gud hjälpe oss var och en i svårigheter och allt — efter sin väldiga nåd.

En hälsning, full av kärlek, från *G—a O—n.*

Vår nye mongoliske medhjälpare — en verklig språkman.

Ett lugnande telegram från Lanchow.

Lanchow 25 sept. 1949.

Nu ha vi varit här på ön 1½ vecka — den mesta tiden ha vi haft regn eller dimma eller blåst — och ofta allt detta samtidigt.

Regnet här kommer ösande, så att ingenting står emot. Och det tar en vecka, innan ett klädesplagg torkar. Det är väl för att det är så genomfuktig luft.

Jag bor i ett litet dockhus för mig själv. Erintjin och hans familj och Mata och hans hustru (en av Grace Fordhams flickor) och deras lilla baby i var sitt liknande dockhus. Maten kokas på fotogenkök. Jag är glad jag får äta hos Gunzels, när den gemensamma matserveringen stänges nu snart. Men tråkigt nog är fru Gunzel sjuk. I dag ser det ut att mogna till en böld och hon har inte så ont längre, så det ska väl gå över snart. Hon har någon infektion (alla barnen gå med en sorts otäcka små bölder, som slå upp än här, än där). Kanske det är samma bakterie. Det är som en stor svullnad i ena bröstet, och hon har mycken värk, trots aspirin, sulfa och nu även penicilin. Må Gud hjälpa och göra henne frisk igen!

I dag ha vi hållit på en vecka med översättningen. Vi ha börjat om igen från början med Matteus evangelium och gå igenom vers för vers. Mata, som nu är med, är en riktig språkmänniska, och det är nog en Guds ledning, att han kommit med. Jag är så tacksam och glad för det!

Missionärerna Bobergs har lämnat Lanchow, innan stan blev tagen, och de är nu på sin gamla plats igen.

Just för en liten stund sen stack solen fram, och det blå havet utbredde sig djupt utanför stugan. Men nu sitter jag som i ett vitt moln igen och ser ingenting utom det gröna gräset alldeles bredvid mig. Ett sådant här klimat har jag aldrig varit i förr. Om det inte vore så milt, så skulle man nog lätt förkyla sig i all denna fukt.

Jag fick lov att lämna mitt sköna täcke efter mig i Lanchow, så jag har bara en tunn filt (och ett sängöverkast, som jag fick låna av en snäll missionär i Hongkong, och som jag också begagnar som filt). Men jag måste väl köpa mig en filt till snart. Min sommarkappa är (som det mesta av sakerna jag hade med mig hemifrån) kvar i Peking. Den saknar jag mycket. Jag har bara en väska med kläder med mig, och inte vill jag heller köpa, för det blir så dyrt ändå, nu när Erintjins familj också är här. Men en sak är bra här — folk är klädda precis hur som helst. Fruar och fröknar gå till maten i en sorts korta byxor, det ser ut som baddräkter, så att man ibland känner sig nästan generad; strumpor tror jag inga ha. Men det blir väl snart kyligare, så man måste ha mera på sig.

I Hongkong är det som en oavlåtlig ström av missionärer, som är på väg till nya missionsfält, t. ex. Japan, Siam, Filippinerna

eller Indien eller också till sina hemländer. Det är inte så många, tyckes det, som hoppas att det ska gå att stanna i Kina under det nya regementet.

Just nu går en båt från Shanghai, som ju är under den nya regimen. Båten är full av olika sorts människor — konsuler, affärsmän och missionärer, som tydligen inte vill eller kan stanna kvar. Det är ett dåligt tecken. Det ser ut, som om de röda inte vill ha varken med amerikanarne eller andra utlänningar att göra.

I dag, söndagen den 25:te, är vi fortfarande inhöljda i ett tätt moln, och regnet plaskar. Vi ska just gå till möte i matserveringshuset, där missionär Gunzel ska tala klockan 11. Man får vika upp klänningen till midjan — jag har en regnkrage över mig som tar emot det värsta.

G—a O—n.

De våra kvar i Lanchow

Ett brev har nått föräldrahemmet i Uppsala från missionär Paul Eriksson, skrivet den 18 augusti kort före de rödas intåg i Lanchow. Här meddelar han, att svenskarna bestämt sig för att stanna i staden även efter det väntade regimskiftet. Vår missionär skriver:

»Vi ha haft väldigt bråttom med att hjälpa till att få i väg avresande missionärer. Det har inte varit roligt att se våra vänner försvinna den ena efter den andra.

Hur det nu än blir, har vi nu bestämt oss för att stanna, därför att vi se det som Guds ledning med oss. Vi bli nog endera dagen »befriade», och då få vi nog vara stilla under den första tiden, och något bilköp blir det nog inte fråga om nu. Gud har de sista dagarna givit mig det ena ordet efter det andra, där han lovat ta hand om allt och ordna det till det allra bästa. Och det är underbart och härligt att få vila i Fadershanden. Även om vi bli avstängda från mongolerna, vänta vi att få komma tillbaka och få vara med om att se mongoler böja sig för Gud.

Med innerligaste hälsningar

Paul E—n.

Ett tacksamhetens ord

Inför två öppna gravar

På redaktionens önskan vill jag gärna skriva en minnesruna över mina föräldrar, som båda gått hem till Gud under det sista halvåret.

Jag och mina fem syskon kan verkligen säga, att vi har haft de bästa föräldrar. Tidigt lärde de oss att bedja, och under min barndom förekom tämligen regelbundet husandakt om kvällarna. Men trots denna och annan kristen påverkan blev jag redan som ung pojke mycket ogudaktig. Och utom Gud har jag främst mina föräldrars böner att tacka för, att jag fick uppleva frälsningens verklighet.

Från uppväxtåren minns jag för övrigt far och mor som hårt arbetande människor. 1920-talet var en i ekonomiskt avseende svår tid för bönderna. Och utgifterna för den stora familjen tvingade mina föräldrar att med minsta möjliga lejd arbetskraft själva sköta lantbruket under många försakelser och bekymmer. Att vi barn från tidiga år fick deltaga i arbetet är självklart.

Missionen hade ett stort rum i fars och mors hjärtan. Till mina tidigaste minnen hör missionsauktionerna. Det finns ingen naturlig förklaring till, varför mor var ständig prenumerant på »Ljusglimtar från Mongoliet» från någon av dess första årgångar. Inte anade hon då, vad detta hennes intresse skulle kosta. Men det var något som ingick i Guds plan med henne och oss. Efter en svår kamp med Gud kunde hon säga »ja» till offret av två barn för Mongoliet. Och så kunde far. »Det var svårt, när Paul-Georg reste, men det blir värre, när Frideborg reser», sade han en gång. Och Gud välsignade offret också i timligt avseende, och gav dem en i ekonomiskt avseende bekymmersfri ålderdom.

»Den rättfärdige måste lida mycket, men Herren räddar honom ur all hans nöd.» Detta kan med rätta sägas om mina föräldrar. Många av deras lidanden och prövningar var okända för de flesta, men Herren visste om dem och gav kraft att bära dem. Även under den sista mer än årslånga lidandestiden för mor fick vi se, hur Gud mer och mer luttrade och renade, tills hon helt vilade i Gud. För far kom uppbrottet snabbt och stilla.

Tack Gud, för vad Du har gett oss genom våra kära föräldrar!

Paul-Georg Svensson.

Meddelanden

»Vi på expeditionen vore mycket tacksamma, om de vänner ute i landet, som önskar och kan ordna för besök av våra missionärer, ville meddela oss det; så långt det är möjligt för oss, ska vi söka tillmötesgå våra vänners önskemål», meddelar missionssekreteraren.

*

Weekend-samling för missionärskandidater anordnas i Stockholm den 12—13 november.

Samlingslokal blir denna gång Ebeneserkyrkan, Brännkyrkagatan 31. Samlingens motto: »Från kallelsen till uppgiften.»

Vid lördagskvällens samkväm, som börjar kl. 18.45, talar missionär Hildur Gelotte om »Muhammedanmissionen». Söndag förmiddag och kväll svarar deltagarna för offentliga möten i Ebe-

neserkyrkan. Söndag eftermiddag presenteras Svenska Baptistsamfundets yttre mission, därefter följer ett föredrag av professor Bengt Sundkler över ämnet: »Missionären och de unga kyrkorna.» I övrigt kommer det gemensamma missionsarbetets aktuella frågor att dryftas.

Anmälan om deltagande torde före den 5 nov. sändas till stud. Verner Ohsmund, Betelseminariet, Engelbrektsgatan 18, *Stockholm,* tel. 21 27 97.

Denna inbjudan riktar sig i första hand till för yttre mission särskilt intresserad ungdom.

Influtna missionsgåvor.

September månad		*Januari—september månader*	
1948	*1949*	*1948*	*1949*
5 566: 53	5.441: —	101.500: 64[1]	89.838: 23[2]

[1] Därav testamentsmedel 14.834 : 29.
[2] » » 6.860 : —.

Redovisning

Forts. från maj:

1605 J. N., Högbynäs 3 kr.; L. M., Öjervik 20 kr.; E. P., Alunda 1 kr.; 1606 H—ns Bl—l, Östhammar 48 kr.; 1607 M. H., Påskallavik 3 kr.; 1608 C. L., Loftahammar 3 kr.; 1609 B. M., Haparanda 25 kr.; 1610 från syföreningen i Röke gm. G. T., Röke 33 kr.; Kollekter gm. E. S-Ö: Brotorp 77 kr.; Latorpsbruk 143 kr.; Lanna 45:95; Knista, sparbössemedel 174:85; Fjugesta 135:04; E. P. Ope, privat till F. o. M. P., 350 kr; nr 1611 Onämnd 300 kr.; Försäljningen i Stockholm 4.357:59; nr. 1612 Kollekter vid Hedvigsborgs söndagsskola gm. H. B. 30:86; Gm. I. K. Tungelsta, sparbössemedel 25 kr.; nr. 1614 E. A., Söderköping 3 kr.; nr. 1615 Kollekt vid symöte i Holm gm. A. E., Tärnsjö 25 kr.; nr. 1616 B. E., Rönnöfors, våroffer 5 kr.; nr. 1617 A. H., Rögle 30 kr.; nr. 1618 E. S., Valskog till Elsa Bengtsson 10 kr.; nr. 1619 M. D., Stockholm, Kollekt vid årsmötet 20 kr.; I st. f. bl. till Hanna Dahlborgs bår från vänner 6:50; Kollekter gm. Birger Dahlström: Velinge 25:50, Filadelfia, Tidaholm 63:62; Betel, Tirestorp 40 kr.; Vänner i Fridene 100 kr.; Onämnd, Fridene 10 kr.; Filadelfia, Börstig, 34 kr.; Filadelfia, Falköping 104:75; Hörby missionsförsamling 81:27; Luth. ungdomskretsen, Ringamåla 64:64; Luth. miss.-för-g, Karlshamn 93:60; Nedre Siretorp 40:07; Siretorps o. V. Näs syförening 10 kr.; Luth. miss.-för-n, Sölvesborg 64 kr.; Onämnd, Mullsjö 23 kr.; Ljungkvists Eftr., Mullsjö 57:13; nr. 1620 L. B., Skellefteå 300 kr.; nr. 1621 Sv. Mongolmissionens Göteborgskrets till missionsbilen 25 kr.; I st. f. bl. till Ruth Öhmans bår 25 kr.; nr. 1622 Okänd 19, Stockholm 115 kr.; nr. 1623 E. R., Fristad 1 kr.; nr. 1624 E. W., Sandhamn 10 kr.; »Ett litet strå till stacken» 5 kr.; nr. 1625 A. F., Rimbo 150 kr.; Bidrag från Sundsgården gm. P. G. S. 15:50; Överskott vid kaffeservering i Betesdakyrkan vid årsmötet 10 kr.; Mongolernas vänner i Jönköping gm. R. A., 110 kr.; M. A., Östertälje 30 kr.

Summa kronor 15.965 : 77.

JUNI MÅNAD.

Nr. 1626 R. E., Gbg. 5 kr.; nr. 1627 I. & R. W., Borås »Till Mors minne» 30 kr.; nr. 1628 E. L., Ystad 5 kr.; nr. 1629 Medle jun.-för. 100 kr.; nr. 1630 T. J., Sthlm 10 kr.; nr. 1631 M. H., Sthlm »Tackoffer till Herren» 50 kr.; nr. 1632 A. P., St-gruva, I st. f. bl. S. P:s bår 10 kr.; nr. 1633 N. T., Arild 30 kr.; nr. 1634 K. D., Älmestad 30 kr.; nr. 1635 L. S., Sthlm 15 kr.; nr. 1636 Spbm. A. W., Stöpafors 20 kr.; nr. 1637 J. N. P., Bromma 10 kr.; nr. 1638 H. S., Stuvsta 100 kr.; nr. 1639 M. J., Vollsjö 100 kr.; nr. 1640 E. L., Sthlm 10 kr.; nr. 1641 C. F. J., Lamhult 5 kr.; nr 1642 A-L. B., Kvidinge t. bil 50 kr.; nr. 1643 Centralkr., Alsters förs. 50 kr.; nr. 1644 Hultkr., Alsters förs. 50 kr.; nr. 1645 G:m Järnv. miss., Örebro: O. L. M., Kr-hamn 10 kr.; E. A., d:o 10 kr., Värml. 25 kr., A. F., Nirrah. 10 kr.; nr. 1645 a G:m V. A.: E. A., 20 kr., J. A., 10 kr., R. S., 25 kr., E. N., 5 kr., K. J., 10 kr.; nr 1645 b Koll. årsm. 862:85; nr 1645 c »Två systr.», Hjo 20 kr.; nr. 1646 E. H., Kr-stad 10 kr.; nr 1647 M. K., Dr-skär 20 kr.; nr. 1648 A. J., Tr-borg 25 kr.; nr. 1648 a Onämnd, Ystad 10 kr.; nr. 1649 C. G. P., Norrk-g 200 kr.; nr. 1650 S. S. Markaryd 5 kr.; nr. 1650 a Test m eft frk A. Hilldén, Sthlm 2760 kr.; nr. 1651 H. P., Lund 5 kr; nr 1651 a Onämnd, Norrk-g till bil 50 kr; nr 1652 E. A., Siringe 10 kr; nr 1653 E. N., Solberga 5 kr; nr 1654 Höganäs mong. gr. PGS:s und 90 kr; nr 1655 H. J., Herrlj. 500 kr; nr 1656 M. A., Kr-stad 5 kr; nr 1657 A. G., Molkom flykt. hj. 20 kr; nr 1658 E. S., Ringamåla 10 kr; nr 1659 M. W., Näs bruk 5 kr; nr 1659 a Koll. g:m F. S:Systraförb., L-krona 50 kr, Eslöv 17 kr; nr 1660 J. O., Hörby 25 kr; nr 1661 G. H., Örkelljunga 5 kr; nr 1662 A. S. S., Bromma 50 kr; nr 1663 Medl. i KFUK, Karlskr. 4 kr; nr 1664 Spbm Mong. b. gr. Upsl. 75 kr; nr 1664 a K. P., Tranås 15 kr; nr 1665 A. J., Alvesta till bil 100 kr; nr 1666 R. M., Järnf-n till Bohl. und 10 kr; nr 1667 G. & Ä. L., Umeå m. anl. av M H. 70 år 10 kr; nr 1668 F. V., Högsrum 5 kr; nr 1669 A. B., Lund 5 kr; nr 1670 S. A., Mölndal 10 kr; nr 1670 a J. & H. W., Bromsten m. anl. av M. H. 70 år 200 kr; 1670 b H. P., Asklanda 10 kr; nr 1671 F. P., Jönk-g 5 kr; nr 1672 G. D., Sala 25 kr; nr 1673 K. E. B., Gbg i st. f. bl. R. Öhmans bår 5 kr; nr 1674 Bibelkr-na, Gbg 100 kr; nr 1675 Skell-å luth. miss.-för. 100 kr; nr 1676 Klippan KFUK spbm 176 kr; nr 1677 Miss. m. g:m L. L., Skillingaryd 102 kr; nr1678 H. C. Trollh-n 10 kr; nr 1679 Småsk-m V. Sönnarslöv 5 kr; nr 1680 K. G. N., Falk-g 5 kr; nr 1681 K. G., Sthlm 5 kr; nr 1682 H. A. Torstunaby 5 kr; nr 1683 H. O., Salebida 50 kr; nr 1684 E. F., Nårunga 10 kr; nr 1685 E. A., Strövelstorp 10 kr, A. & H. Ä. d:o 25 kr; nr 1686 Hbg KFUK priv. E. B. 50 kr; nr 1687 E. E., Sthlm 40 kr; nr 1688 F. J. Örkelljunga 10 kr; nr 1689 J. N., Lundby 10 kr; nr 1690 F. I., Frillestad till E. B. e gottf. 50 kr; nr 1691 S. N. & T. J., Örviken 15 kr; nr 1692 E. G., Gällstad 25 kr; nr 1693 A. S., Fritsla 10 kr; nr 1694 S. P., Tärendö i st. f. bl. vid stud.-ex. 5 kr; nr 1695 I. G., Åshammar 5 kr; nr 1696 Borås mong. gr. t. F. & M. P:s und.